

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 295/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. M. Ž., B., Mgr. art. V. R., B., a MUDr. P. B., B., zastúpených advokátkou JUDr. A. K., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 287/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. M. Ž., Mgr. art. V. R. a MUDr. P. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2012 doručená sťažnosť RNDr. M. Ž., B., Mgr. art. V. R., B., a MUDr. P. B., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. A. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 287/2010

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 5 C 360/2001 bol nárok žalobcu – spoločnosti S., spol. s r. o., na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť vynaloženými investíciami do rekonštrukcie nehnuteľnosti. Sťažovatelia sa stali účastníkmi tohto konania ako žalovaní v 6., 7. a 8. rade z titulu právneho nástupníctva po ich zomrelom právnom predchodcovi, ktorý bol pôvodne žalovaným.

Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 360/01-733 z 13. mája 2010 (ďalej len „rozsudok z 13. mája 2010“) vo veci prvýkrát rozhodol a okrem iného zamietol žalobu vo vzťahu k sťažovateľom.

Krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 287/2010-806 z 25. januára 2011 (ďalej len „rozsudok z 25. januára 2011“) zrušil rozsudok okresného súdu z 13. mája 2010 v časti jeho zamietavého výroku a vec mu vrátil na ďalšie konanie (v ostatnej časti rozsudok okresného súdu z 13. mája 2010 potvrdil).

Okresný súd spravujúc sa právnym názorom vysloveným v rozsudku krajského súdu z 25. januára 2011 opätovne rozhodol a rozsudkom č. k. 5 C 360/01-920 z 13. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok z 13. októbra 2011“) okrem iného uložil sťažovateľom povinnosť zaplatiť žalobcovi ním uplatňované vydanie bezdôvodného obohatenia, a to v pomernej časti pripadajúcej na sťažovateľov podľa veľkosti ich zákonných dedičských podielov po ich právnom predchodcovi, ktorý bol spoluvlastníkom nehnuteľnosti, do ktorej žalobca investoval.

Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 63/2012-1020 zo 16. apríla 2012 (ďalej len „rozsudok zo 16. apríla 2012“) potvrdil rozsudok okresného súdu z 13. októbra 2011.

Podľa sťažovateľov došlo k porušeniu nimi označených práv tým, že okresný súd aj krajský súd s nimi konal napriek tomu, že namietali nedostatok svojej pasívnej legitímácie z dôvodu, že oni v dedičskom konaní nenadobudli podiel na nehnuteľnosti po ich právnom predchodcovi – pôvodne žalovanom spoluvlastníkovi nehnuteľnosti, do ktorej vynaložil žalobca investície.

Sťažovatelia uviedli: *„máme za to, že práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní a na prerokovanie veci v primeranej lehote boli porušené, keď Okresný súd v Martine ani Krajský súd v Žiline od podania žiadosti o vylúčenie z konania z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie nerozhodli v primeranej lehote. Navyše tvrdíme, že Okresný súd v Martine ako aj Krajský súd v Žiline porušili práva sťažovateľov tým, že o ich procesnom postavení nerozhodli v súlade a ani v medziach zákona.“*

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol takto:

„Právo sťažovateľov... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu v Martine v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/360/2001 a Krajského súdu v Žiline v konaní 2Co/287/2010 porušené bolo.“

Každému zo sťažovateľov sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 € ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Martin do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Martin je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 1.846,46 €... na účet právneho zástupcu sťažovateľa... do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 287/2010.

V súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu a v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, pokiaľ sťažovateľ uvedenú podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V konaní o sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy namietaného protiprávneho stavu, ktorý má sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podanú predsedovi súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Zo sťažnosti nevyplýva, že predsedovi okresného súdu, resp. predsedovi krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní sťažovateľmi bola podaná.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia nevyužili pred podaním sťažnosti ústavnému súdu účinný právny prostriedok nápravy proti prieťahom

v konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky a nepreukázali ani to, že uvedenú podmienku nesplnili z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 23. mája 2012 konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 C 360/2001 bolo právoplatne skončené (rozsudkom okresného súdu z 13. mája 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 25. januára 2011 v jeho potvrdzujúcej časti a rozsudkom okresného súdu z 13. októbra 2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu zo 16. apríla 2012), ako aj konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 2 Co 287/2010 (ktoré bolo odvolacím konaním proti prvému rozsudku okresného súdu z 13. mája 2010).

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už objektívne nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 360/2001 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 287/2010.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov v celom rozsahu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012